

Bogdan Arnautović: *Kopna zemlja* (MeandarMedia, Zagreb, 2026)

Nekoć, u prvim od sedam dosad objavljenih pjesničkih knjiga Bogdana Arnautovića, njegova se poezija vrtjela oko mitsko-etnografskih tema; obilovala je bakanjem i magičnim realizmom. S vremenom je taj magični realizam pripitomljen i pjesnik je snažnije prodirao u opipljivu svakodnevicu, ali još se osjećala ta distanca, nadgradnje realnog. Novi rukopis radnog naslova *Kopna zemlja* osvaja fascinantnom sugestivnošću, iskrenošću, izborom snažnih riječi i sintagmi. Moderan i staromodan u isto vrijeme pjesnik u novom rukopisu postavlja svezremena pitanja, ne srameći se tematske jasnoći ni idejne etičnosti. On se koristi klasičnim jezičnim izražajnim sredstvima i pritom pomno bira moćnu riječ, beskrajno talentiran za jezične i stilske dosjetke i autoironiju kao da se, „kao i svaki Siščanin“, izražava narječjem čovječje ribice.

Kopna zemlja začudnim koloritom ispisuje goli život i to ponajviše ekspresivnim slikama uvlačeći vas u taj život kao u poetski vrtlog sačinjen od mraka i svjetla, gnjeva i srčanosti, oporosti i blagosti. Arnautović je vitalan i autentičan pjesnik; njegov poetski idiom je neponovljiv, riječ je o osobnoj sintezi ostvarenoj za potrebu da se izgovori dovršen iskaz. On je nesklon novim tehnikama versifikacije, odan pjesništvu s porukom. U njegovoj je poeziji vidan novi rekvizitarij preuzet iz neposredne urbane i ruralne okoline kako bi lakše izrazio kvalitetno novu osjećajnost; vidna je i tragičnost jednog aksiomatski postavljenog saznanja o dvojnosti čovjeka. Ponegdje su ti recentni stihovi obilježeni i parunovskom ugođajnošću /što ne čudi jer je Bogdan Arnautović, između niza hrvatskih i regionalnih nagrada, laureat Nagrade Vesna Parun/. Autor je u svojim novim stihovima pokrenuo magični mehanizam neočekivanih i značajnih veza među stvarima, flori i fauni, među ljudima; njegove slike i metafore sudaraju se u novo i disonantno jedinstvo; on suočava riječi u neočekivane susrete dajući im opojnu svjetlost i boju; uzvišeno i banalno spaja u novu kvalitetu, nevidljivo dokazuje vidljivim. Ta njegova igra imaginacije sa čulnim predmetima prirode kao simbolima čini začudnu igru pjesme. Bogdan Arnautović je u *Kopnoj zemlji* amalgamirao mimetičku bistrinu s dionizijskim nadahnućem sračunatog zdravog razuma i filozofske pronicljivosti. Važni postulati ove poezije tiču se kreacije kao stalnog organskog rasta, prirode kao savršenstva i progresa kao neizbježne posljedice kreativne snage u prirodi. Autor svoj pjesnički jezik stvara od raznovrsnih i raznorodnih elemenata koju mu dolaze pod ruku, amalgamirajući ih u jedan osebujan, nesumnjivo inovativan i leksički bogat stil pri čemu mu izvorni emotivni intenzitet pomaže da se efikasno snalazi u jezičnoj materiji. Njegovi lirski fragmenti savršeno se uklapaju u narativne ili argumentirane pasaže s vrlo razvijenim

osjećanjem za zvuk i boju pojedinih riječi, za čulne efekte njihovih suzvučja. Svježina i poetska preciznost deskripcije u punoj je mjeri prisutna i u novim Arnautovićevim pjesmama, ona je pohvala vidljivom svijetu i nevidljivim sponama što vezuju stvari, ljude i činjenice u tom svijetu. Lirska emocionalnost dominantan je faktor koji se hrani nepresušnim divljenjem životu; njeni najdublji akcenti postavljeni su na pjesnikov produbljeni emotivni odnos prema prostoru i vremenu koje živi, postojanju i prepoznavanju postojanja.

(Lada Žigo-Španić)